

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2003-2004

2 oktober 2003

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ONDERWIJS, VORMING EN WETENSCHAPSBELEID

Interpellatie van de heer Luc Martens tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de deontologische aspecten van een persoonlijke brief van de minister, toegevoegd aan het loonbriefje van juli 2003 van het onderwijspersoneel

Interpellatie van de heer Dominiek Lootens-Stael tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de toepassing van het gelijke-onderwijskansendecreet in het Nederlandstalig onderwijs in Brussel

Met redenen omklede moties

Vraag om uitleg van de heer Jan Laurys tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de afschaffing van textielopleidingen in het CEDO te Gent

Vraag om uitleg van de heer Luc Martens aan mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de relatie van het project 'Krant in de Klas' met de initiatieven die zijn gepland in het kader van het optimaliseren van de samenwerking tussen school en bibliotheek

Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid

Donderdag 2 oktober 2003

VOORZITTER : De heer Gilbert Vanleenhove

– *De interpellatie wordt gehouden om 10.22 uur.*

Interpellatie van de heer Luc Martens tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de deontologische aspecten van een persoonlijke brief van de minister, toegevoegd aan het loonbriefje van juli 2003 van het onderwijspersoneel

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Martens tot mevrouw Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de deontologische aspecten van een persoonlijke brief van de minister, toegevoegd aan het loonbriefje van juli 2003 van het onderwijspersoneel.

De heer Martens heeft het woord.

De heer Luc Martens : Mijnheer de voorzitter, ik heb hier in het verleden al vragen om uitleg over bepaalde communicatievormen gesteld. Ik heb namelijk vastgesteld dat de minister soms het monopolie op de communicatie tracht op te eisen. Andere organisaties die op dit vlak een intermediaire rol vervullen, beschikken over weinig of geen middelen en kunnen in elk geval niet op de minister rekenen om aan communicatiemiddelen te geraken.

De redenering van de minister blijkt duidelijk uit een brief die ze, naar aanleiding van het verschijnen van haar boek 'Een bank vooruit', op 1 april 2003 aan het Rekenhof heeft geschreven. In die brief stelt ze dat ze een andere communicatiewijze wil opzetten om haar visie op het onderwijs bekend te maken. Ze vindt blijkbaar dat de kranten, de vakorganisaties en de inrichtende overheden deze visie niet goed uiteenzetten en haar woorden verdraaien of onjuist weergeven. Uit de toon van deze brief blijkt een zekere afkeer en minachting voor de vakorganisaties en de inrichtende machten. Bovendien onderschat de minister het onder-

wijzend personeel, dat niet in staat zou zijn om de informatie in het licht van de verschillende bronnen te duiden.

De minister is blijkbaar van mening dat enkel de informatie die ze zelf verspreidt, juist en objectief is. Dit doet me denken aan communicatiecursussen waarin begrippen als zender en ontvanger worden gebruikt. Goede communicatie is blijkbaar enkel mogelijk als de zender alles zorgvuldig in het oog houdt.

Deze brief is geschreven als een verantwoording tegenover het Rekenhof van een communicatiewijze waarvoor de minister een beroep op overheidsmiddelen heeft gedaan. De minister heeft de opmerking van het Rekenhof proberen te weerleggen dat het hier misschien wel eens om een persoonlijke uitgave zou kunnen gaan. Aangezien ik dit als een accident de parcours beschouw, ben ik bereid om dit de minister te vergeven. Ik ben er namelijk van overtuigd dat het haar eigen fout niet is en dat ze door bepaalde mensen op het verkeerde been is gezet.

De vaststelling dat bij het loonbriefje voor de maand juni 2003 een brief van de minister zat, heeft me dan ook verbaasd. In deze brief maakt de minister de leerkrachten erop attent dat een loonsverhoging is ingevoerd. Ik veronderstel dat alle leden van deze commissie deze brief op een of andere manier in handen hebben gekregen.

De minister drukt haar grote waardering voor de leerkrachten uit. Ze maakt tevens van de gelegenheid gebruik om erop te wijzen dat ze hun financiële vooruitgang aan haar te danken hebben, en ze wijst op de inspanningen die ze voor hen heeft geleverd.

Dit is een hoogst ongewone werkwijze. Het gaat hier uiteraard niet om de eerste weddeverhoging in het onderwijs. Ik kan me evenwel niet herinneren

Martens

dat een minister ooit al een loonbrief van commentaar heeft voorzien. Iedereen zal begrijpen dat deze brief heel wat vragen oproept. Bovendien voel ik me verplicht om een aantal zaken met elkaar in verband te brengen.

Zo heb ik ooit een vraag om uitleg over het profiel en de doelstelling van Lerarendirect gesteld. De minister heeft toen geantwoord dat ze, naast de verschillende varianten van Klasse en Schooldirect, behoefte had aan een manier om de leerkrachten rechtstreeks te bereiken en correct te informeren. Het spreekt vanzelf dat iemand al ziekelijk paranoïde moet zijn om te denken dat dit iets met de verkiezingen te maken zou hebben. De minister heeft toen met stelligheid verklaard dat dit niets met de verkiezingen te maken kon hebben. Tenslotte zou de publicatie pas na een half trimester worden opgestart, wat een eeuwigheid van de verkiezingen verwijderd is.

In de onmiddellijke omgeving van de minister heb ik evenwel andere geluiden opgevangen. Ik ken getuigen die de minister zelf hebben horen verklaren dat ze veel van het instrument verwacht. Volgens de minister zal deze publicatie haar kort voor de verkiezingscampagne toelaten om eindelijk eens komaf te maken met de negatieve beelden die de vakorganisaties en de oppositie hebben opgeroepen. Indien nodig, zal ik deze getuigen te gelegener tijd ten tonele voeren.

Ook in het geval van deze recente brief gaat het om een eigenaardige communicatiewijze. Ik vraag me dan ook af wat de betekenis van dergelijke bijgevoegde brieven is. Is het de bedoeling de door de vakorganisaties of door de media vertekende weergave van de onderhandelde verhoging van de weddeschalen te weerleggen? Zijn deze onderhandelingen niet correct weergegeven? Zijn hierbij de verkeerde cijfers gehanteerd? Had de minister de indruk dat deze loonsverhoging aan de aandacht van de leerkrachten was ontsnapt? Wilde de minister een compensatie voor het verzet tegen haar houding dat zich gedurende vele weken op het terrein heeft gemanifesteerd?

Mevrouw de minister, probeert u mij er maar eens van te overtuigen dat deze brief niet als een ongeoorloofde vorm van persoonlijke electorale publiciteit moet worden beschouwd. Hoe kunt u verantwoordelijk dat voor deze nieuwe communicatievorm overheidsmiddelen worden ingezet? Over hoeveel overheidsmiddelen gaat het hier eigenlijk? Hoeveel heeft deze brief gekost? Wat zijn de kosten

voor de druk en de verzending? Hebt u daarin gedeeld? Gaat u dat aangeven aan de commissie die controle uitoefent op de uitgaven voor de verkiezingen? Ik neem aan dat daar mensen aan gewerkt hebben. Bij machinale verwerking zijn die machines bediend door mensen. Hoe zit het met die werkuren?

Kan hier sprake zijn van een inbreuk op de wetgeving met betrekking tot bescherming van de privacy? U bent geen werkgever! U bent derde betaler, niet minder of meer. U omschrijft uzelf soms als werkgever, maar dat bent u niet. De werkgever is ofwel het Gemeenschapsonderwijs ofwel de inrichtende macht. Het is belangrijk dat de mensen een loon krijgen, dat ze een goed loon krijgen. In welke mate bent u binnengetreden in de privacy van leerkrachten? Kunt u rechtmatig gebruik maken van individuele stamboeknummers en mensen op naam aanschrijven?

Ik koester enigszins argwaan bij het begin van dit laatste regeringsjaar. U had nochtans beloofd dat u zich koest zou houden. Ik bedoel daarmee niet de Kirchhofsruhe, want dat willen we nog een tijdje uitstellen. Ik neem toch aan dat koest niet betekent: alles naar uw hand proberen te zetten en het manipuleren van de communicatie.

De voorzitter : De heer Demeulenaere heeft het woord.

De heer Julien Demeulenaere : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik wil drie punten aanstippen. Ik vind het normaal dat de minister die brief verstuurd heeft. Ik vind het haar plicht en ik vind het droevig dat die vraag van u komt, mijnheer Martens. Een lid van uw partij heeft ooit aan elk gezin een box bezorgd met een begeleidende brief; een box die overigens niemand kan gebruiken.

De heer Luc Martens : Dat is voor zijn rekening en daar wordt hij ook op beoordeeld. Ik heb daar niets mee te maken.

De heer Julien Demeulenaere : Uw antwoord is goedkoop.

De voorzitter : De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Ik wil daar even op reageren. Deze regering heeft al verschillende communicatie-initiatieven genomen die vragen oproepen. Vandaag komt deze begeleidende brief aan bod. Gisteren in de plenaire zitting hadden we het nog over het briefje dat werd uitge-

Van Nieuwenhuysen

deeld aan de werknemers van Ford Genk. Op dat ogenblik ging het daar zogezeegd allemaal uitstekend. Enkele maanden geleden verscheen er een extra nummer van de FET, betaald door minister Gabriels, zogezeegd om zijn busy-day-initiatief te promoten. Het initiatief diende echter vooral om zichzelf te promoten. We vinden echter geen begeleidende briefjes als we onze belastingsaangifte ontvangen.

Mijnheer Demeulenaere, waarom vindt u zo'n brief normaal, en zelfs de plicht van de minister ? Dit was een opvallend en ongewoon initiatief. Ik zie het normale er echt niet van.

De heer Julien Demeulenaere : Ik heb vaak contact met leerkrachten, en ze vertellen me dat ze tevreden waren met die informatie van de minister. Mevrouw Vanderpoorten is geen inrichtende macht, maar de minister is toch minister van onderwijs of niet ? Al de mensen die in het onderwijs staan, zijn toch mensen die tot datzelfde onderwijs behoren, dacht ik zo.

De voorzitter : Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik zal de vragen punt per punt beantwoorden.

Bij elke wijziging van de lonen van het onderwijzend personeel ontvangt elk personeelslid een loondocument waarop de wijziging in het kort wordt verklaard. De algemene loonsverhoging met 2 percent vanaf juni 2003 vond ik een uitstekende gelegenheid om de achtergrond van deze verhoging, die reeds in april 2001 werd overeengekomen in de CAO VI, in herinnering te brengen.

Correcte informatie en gerichte communicatie vormen een belangrijk onderdeel van een eerlijk beleid. De CAO VI vormt een belangrijke stap in het onderwijsbeleid van de voorbije jaren. Het is in mijn ogen niet meer dan normaal dat de onderwijsminister deze beslissing van de Vlaamse regering rechtstreeks aan de betrokkenen toelicht.

Elke vorm van communicatie brengt uiteraard uitdagingen met zich mee. Dit kan toch niet betekenen dat er geen communicatie kan worden gevoerd. Vermits de brief meegestuurd werd met het loondocument, is de meerkost minimaal.

Met het versturen van deze brief heb ik geen reglementaire bepalingen overtreden, en dus zie ik niet op welk punt het Rekenhof hierover een opmerking zou maken.

Aangezien de toelichting meegestuurd werd met de loondocumenten, zijn er geen portokosten. De kosten beperken zich tot papier- en drukkosten en bedragen ongeveer 0,03 euro per personeelslid.

Ik steun voor het uitvoeren van het beleid uiteraard op de administratie. Het toelichten van het beleid vormt een integraal deel ervan, en dus doe ik ook hiervoor een beroep op de administratie. Het kan mijns inziens geen inbreuk op de privacy worden genoemd als bij de loondocumenten van alle personeelsleden van het onderwijs een identieke toelichting mee wordt verstuurd.

Uiteraard verwacht ik heel veel van Lerarendirect. De leerkrachten zullen wekelijks op de hoogte worden gebracht van initiatieven en acties. Dit soort brieven zal dus niet meer nodig zijn.

De voorzitter : De heer Martens heeft het woord.

De heer Luc Martens : Dit antwoord is kort en zakelijk. Ik begrijp dat de minister niet uitvoerig op het probleem ingaat en zich aan de tekst houdt die haar kabinet heeft voorbereid. Het antwoord overtuigt me echter niet. Veel onderwijzers laten ons weten dat de minister op een erg vermetele wijze de communicatie organiseert. Anderen werden in het verleden verweten arrogant te zijn. Misschien was dat na 20 jaar een beetje het geval. Nu zijn er echter mensen die dat al na 4 jaar zijn.

Het antwoord overtuigt in geen geval. Mevrouw de minister, u zegt zelf dat de onderwijzers daar al in 2001 van op de hoogte waren. De pers is daar uitvoerig op ingegaan. Ik herinner me ook nog een discussie over een persconferentie waarop u stelde dat de wedden met 10 percent zijn verhoogd. Toch blijft u beweren dat de mensen niet weten waarover het gaat. Komaan zeg, beschouw ons toch niet als een bende naïevelingen die niet zouden zien dat u eigenlijk met publieke gelden uw precampagne financiert ! Wij keuren dat volledig af.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Dominiek Lootens-Stael tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de toepassing van het gelijke-onderwijskansendecreet in het Nederlandstalig onderwijs in Brussel

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Lootens-Stael tot mevrouw Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de toepassing van het gelijke-onderwijskansendecreet in het Nederlandstalig onderwijs in Brussel.

De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, op 27 maart van dit jaar heb ik hier al een interpellatie gehouden over twee belangrijke aangelegenheden : de kwaliteit van het Nederlandstalig onderwijs in Brussel en het probleem van het inschrijvingsrecht.

Over het eerste punt zullen we het hier niet hebben, al zal dat in de toekomst zeker nog gebeuren, want de meerderheid weigert om oplossingen uit te werken voor de verminderde kwaliteit van het Nederlandstalig onderwijs. Wat het tweede punt betreft, heb ik toen gewaarschuwd voor het feit dat ten gevolge van het GOK-decreet Nederlandstalige kinderen niet in de school van hun keuze zouden terechtkunnen. De minister heeft dat toen weggelachen en alle goede raad in de wind geslagen. Ze stelde dat aanpassingen aan het GOK-decreet niet nodig zijn. Ze zei ook : 'De vraag is dus of een versoepeling van het recht op inschrijving en dus de prioritairere behandeling van Nederlandstaligen de juiste oplossing is.' Haar antwoord op die vraag was ondubbelzinnig negatief.

In de dagen nadat ik mijn interpellatie heb gehouden, stelde ik vast dat in de VGC de heer Vanhengel de bui zag hangen. Hij beseftte dat er problemen zouden rijzen met de inschrijving van Nederlandstalige kinderen in het Nederlandstalig onderwijs. Hij stelde voor dat de directies een beetje zouden ritselen om er toch maar voor te zorgen dat de kinderen toch konden worden ingeschreven. Bij de minister drong dat allemaal niet door.

Begin juni rezen de eerste problemen. Een aantal ouders konden met hun kind niet terecht in de school van hun keuze. De minister moest toen voor de camera van TV Brussel in feite het Vlaams Blok gelijkgeven. Op 19 juni zei ze in deze commissie het volgende : 'Ik beseft dat er een aantal knelpunten zijn. Het is mijn bedoeling die in de loop van

september uit te klaren, waarna het decreet kan worden bijgestuurd.' Eind maart, een goede twee maanden eerder, was dat allemaal niet nodig. Het ware beter geweest als de minister van in het begin de waarschuwingen van het VB en van andere partijen in acht had genomen.

Ondertussen is het nieuwe schooljaar van start gegaan. Voor veel Nederlandstalige ouders en kinderen gebeurde dat in mineur. De alsmaar grotere toevloed van anderstaligen en de gevolgen van het GOK-decreet leidden ertoe dat veel Brusselse Vlamingen met hun kinderen niet terechtkunnen in de Nederlandstalige school van hun keuze. De toestand is soms schrijnend : sommige ouders moeten met hun ene kind naar een school in Koekelberg, en met het andere naar een school in Brussel-stad. Dat is noch voor de ouders, noch voor de kinderen een aangename zaak.

In de Financieel-Economische Tijd van 7 juni zegt een vader uit Schaarbeek : 'Als Vlaamse Brusselaars zijn we het gewoon als tweederangsburgers te worden behandeld : in de ziekenhuizen, in de administratie, noem maar op. Meestal malen we daar niet om, we hebben een dik vel. Maar dit is voor mij de druppel. Als het elementairste al niet meer kan, een kleuterschool vinden voor je kind in je eigen buurt, dan is er een groot probleem. Een probleem dat uitdijt naar de Vlaamse Rand overigens, want de situatie in Brussel zorgt voor een uitstroom van Nederlandstalige kinderen naar de randgemeenten, waar de scholen ook vol geraken. Dat kan niet de bedoeling zijn.'

Mevrouw de minister, de Vlaamse overheid heeft de afgelopen jaren verschillende campagnes gelanceerd met publiciteit voor het Nederlandstalig onderwijs, maar ook met de bedoeling om Vlamingen naar de hoofdstad te lokken. De Vlamingen die daarop zijn ingegaan, om bijvoorbeeld de dagelijkse files te vermijden, worden nu in de scholen geconfronteerd met inschrijvingsproblemen voor hun kinderen. Het is evident dat iedere campagne van de Vlaamse overheid om wonen in Brussel aantrekkelijker te maken, door zo'n situatie volledig wordt tenietgedaan. De media hebben er terecht heel wat aandacht aan besteed. De campagnes die toch miljoenen verslinden, worden daardoor waardeloos. De berichten dat er in Brussel problemen zijn om een Nederlandstalige school te vinden in de buurt van de woonplaats, zullen er mij, als Vlaming, niet toe aansporen om naar Brussel te verhuizen.

Maar zowel de minister als collegelid Vanhengel in de VGC blijven de problemen minimaliseren. In de

Lootens-Stael

FET van 30 augustus 2003 verklaarde de heer Vanhengel : 'De toekomst van Brussel is meertalig en ons onderwijs komt daaraan tegemoet.' Dat klinkt mooi en sympathiek, maar bij gebrek aan visie en moed van de politieke meerderheid kunnen de Vlaamse Brusselaars met hun kinderen niet meer terecht in de scholen van hun keuze. Zij kunnen niet langer genieten van dat onderwijssysteem met toekomst. Het ziet er niet naar uit dat de minister dringende maatregelen zal nemen.

De maand september is intussen voorbij. De minister zou tijdens de maand september de problemen uitklaren en oplossingen aanreiken. Op 16 september is in Brussel een debat over deze problematiek gehouden. De minister stond op de affiche, maar blonk uit door afwezigheid. Zij zal nu allicht allerlei excuses aanbrenge, maar voor veel ouders, leerkrachten en directies is dat als een koude douche, zelfs als een kaakslag overgekomen. Ik vind het zeer spijtig voor deze mensen, die in grote getale zijn opgedoken maar hun hart niet konden luchten ten aanzien van de persoon die uiteindelijk verantwoordelijk is voor de hele situatie. De kabinetsmedewerker van de minister zal haar ongetwijfeld hebben ingelicht.

Als het Vlaams Blok iets naar voor brengt, wordt dat systematisch genegeerd. Voor de minister was het echter zeker nuttig geweest de sfeer in de zaal mee te maken en de getuigenissen van de ouders, leerkrachten en directies, die niet kunnen verdacht worden van Vlaams-Bloksympathieën, te aanhoren. Dat heeft de minister in ieder geval gemist.

Vandaag stel ik de vraag wat er staat te gebeuren. Ik hoop dat de minister nu een duidelijk antwoord zal geven. Haar kabinetsmedewerker heeft ons op 16 september niets wijzer gemaakt. De minister heeft het idee gelanceerd om nieuwe Vlaamse scholen te bouwen. Dat lijkt mij geen goede oplossing, want deze scholen zouden even snel vollopen met nieuwe anderstaligen.

Er zou ook een Brusseldecreeet moeten komen. Daarover worden tegenstrijdige geruchten verspreid. Het volgende schooljaar 2004-2005 zou best niet in dezelfde sfeer als dit jaar starten. Het Brusseldecreeet zou pas tijdens de volgende legislatuur worden uitgewerkt. Wat zal er in dat decreet staan ? Ik lees dat het enerzijds een verankering van het bestaande beleid over het onderwijs in Brussel zou moeten zijn, maar dat lost niets op aan de huidige inschrijvingsproblematiek. Het decreet zou anderzijds een bundeling worden van alles wat

er over Brussel bestaat. Dat lijkt mij zeer nuttig en sympathiek, maar verandert evenmin iets aan de huidige problemen.

Zelf zei de minister in de commissie van 19 juni 2003 : 'Een Brusseldecreeet zou oplossingen kunnen bieden voor de specifieke problemen waarmee de scholen te maken hebben en zou alle maatregelen kunnen bundelen die al werden genomen voor Brussel en die nu verspreid zijn over verscheidene decreten. Er zouden zelfs weinig nieuwe inhoudelijke zaken in moeten zitten.'

Dat betekent voor mij dat er geen oplossing zal komen voor het probleem. U zegt verder : 'Het zou een bundeling kunnen zijn van alles wat al bestaat over Brussel. Daaruit zou dan kunnen blijken welke inspanningen we leveren.' Is het de bedoeling dat u een decreet zou maken om aan te tonen wat er al allemaal gebeurt in Brussel ? Ik hoop van niet. Als u dat doet, dan is dat geen oplossing voor de problemen in de Brusselse scholen.

U ben verplicht om klare taal te spreken tegenover de ouders, leerkrachten en directies. De ongerustheid op het terrein is bijzonder groot, maar u schijnt die te negeren. Het is tijd om voor het schooljaar 2004-2005 duidelijkheid te scheppen over uw plannen. Ik durf te suggereren dat u doet wat ieder normaal mens zou doen in deze omstandigheden : een inschrijvingspolitiek voeren van Vlamingen eerst. Dat is wat de ouders, leerkrachten en directies van u verwachten en het is de logica zelve. De Vlaamse ouders hebben daar recht op, en u zou er de directies een bijzonder grote dienst mee bewijzen.

De voorzitter : Mevrouw Grouwels heeft het woord.

Mevrouw Brigitte Grouwels : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, ik deel de zorgen voor het Nederlandstalig onderwijs in Brussel. Ik heb in naam van mijn fractie deze problemen al meermaals aan bod gebracht in alle fasen van de bespreking van het GOK-decreet, ook in de voorfase. We betreuren dat er met de specifieke realiteit van Brussel geen rekening is gehouden.

Nu het systeem in werking is getreden, rijzen er effectief problemen. De minister zal antwoorden dat de problemen al dateren van voor het GOK-decreet en dat dat onderwijs het slachtoffer is van zijn eigen succes. Het is kwaliteitsvol onderwijs dat ook door anderstaligen wordt geapprecieerd. Dat verklaart de massale interesse. Het feit dat Nederlandstalige ouders voor hun kinderen geen plaats

Grouwels

meer vinden, heeft echter ook te maken met de inschrijvingspolitiek die de scholen wordt opgelegd.

Maar er is nog meer aan de hand. We moeten oog hebben voor het feit dat Nederlandstalige ouders niet willen dat hun kinderen geïsoleerd zitten in een klas vol anderstaligen. Deze commissie heeft oog voor de problemen van heel veel groepen, zoals kansarmen en allochtonen. We moeten echter ook rekening houden met de problemen van Nederlandstalige ouders en hun kinderen in het Brussels onderwijs.

Mevrouw de minister, u hebt ingezien dat er een probleem is en u hebt over een Brusseldecreeet gesproken. De minister-president is in zijn Septemberverklaring nog duidelijker geweest, en ik heb met veel genoegen zijn toespraak aanhoord voor het VEV-comité Brussel. Ik wil daar een aantal passages uit citeren. Hij zegt : ‘Tijdens de zomer deden er zich problemen voor met ouders van Nederlandstalige kinderen die plots hun kinderen niet meer konden inschrijven in de Nederlandstalige school van hun buurt. Dit kan natuurlijk niet de bedoeling zijn. Het Nederlandstalig onderwijs in Brussel heeft het al moeilijk om voor Nederlandstalige kinderen dezelfde kwaliteit in het onderwijs van onze moedertaal te bieden als de Nederlandstalige scholen in het Vlaams Gewest. Als vader heb ik er alle begrip voor dat Nederlandstalige Brusselse ouders zich vragen stellen bij de toekomstkansen van hun kinderen als ze in klassen terecht komen waarin geen of nauwelijks andere leerlingen zitten die thuis Nederlands spreken – vooropgesteld dan dat ze hun kinderen er hebben kunnen inschrijven.’ Ik ben het met hem eens.

Hij gaat verder : ‘Het Nederlandstalig onderwijs in Brussel speelt een reusachtige rol bij de opleiding van anderstaligen in Nederlands. Die nieuwe Nederlandskundigen leren dankzij ons onderwijs begrip en waardering opbrengen voor de Nederlandse cultuur in onze hoofdstad. Maar die missie van ons onderwijs in Brussel mag niet ondergeschikt worden aan de missie waarvoor destijds een fijnmazig Nederlandstalig onderwijsnet in het hoofdstedelijk gewest in het leven werd geroepen, voornamelijk om de Vlaamse kinderen uit het Brussels hoofdstedelijk gebied de waarborg te geven op onderwijs in het Nederlands in hun buurt. In het Vlaams Parlement heb ik aangekondigd dat nog dit najaar een specifiek Brusseldecreeet zal worden ingediend waarin we het voorrangbeleid Brussel verankeren. Om de problemen op te lossen die voortspruiten uit de toepassing van het decreet

over gelijke onderwijskansen in Brussel, werkt de Vlaamse regering in ditzelfde Brusseldecreeet ook een regeling uit. Die moet ertoe leiden dat ouders waarvan de kinderen een duidelijke band hebben met het Nederlands, de zekerheid krijgen dat ze zich kunnen inschrijven in het Nederlandstalig onderwijs in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.’

We vinden dit zeer positief. Als oppositiepartij willen we ons in dit verband positief opstellen. Aangezien we een oplossing voor dit probleem willen vinden, werken we, samen met een aantal andere leden van deze commissie, in een ad-hocwerkgroep aan een voorstel van resolutie. Ik wil hier trouwens benadrukken dat deze ad-hocwerkgroep voor iedereen openstaat. Het Vlaams Blok woont de vergaderingen evenwel niet bij. Het Vlaams Blok komt niet naar vergaderingen waar het zich constructief kan opstellen. Ik wil me dan ook uitdrukkelijk niet aansluiten bij deze interpellatie.

We willen resultaten bereiken. Zodra de ad-hocwerkgroep klaar is, verwachten we van de minister dat ze ons voorstel van resolutie zo snel mogelijk in concrete daden omzet. We verkiezen de constructieve samenwerking. Aangezien we resultaten willen bereiken, sluiten we ons inhoudelijk niet aan bij deze interpellatie.

De voorzitter : De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock : Mijnheer de voorzitter, ik wens me inhoudelijk niet bij deze interpellatie aan te sluiten. Ik wil hier gewoon nog even benadrukken wat mevrouw Grouwels net heeft gezegd.

Uit bezorgdheid omwille van de problemen heeft deze commissie op het einde van het vorige werkingsjaar een ad-hocwerkgroep opgericht. Elke politieke geleding is uitgenodigd om hier deel aan te nemen. De heer Van Hauthem heeft een vergadering van deze werkgroep bijgewoond. Voor het overige hebben we niemand van de partij van de heer Lootens-Stael gezien.

Het voorstel van resolutie dat de werkgroep heeft voorbereid, is gebaseerd op resoluties die eerder door de heer Van Dijck en mevrouw Grouwels zijn ingediend. De ad-hocwerkgroep gaat op een zeer constructieve wijze te werk die de grenzen van de politieke geledingen overstijgt. We zijn in eerste instantie bekommerd om de Nederlands- en andersstalige leerlingen die les volgen in het Nederlandstalig onderwijs te Brussel.

Ik zou er nog even op willen wijzen dat Brussel in het midden van de vorige eeuw grotendeels door

De Cock

het onderwijs is verfranst. Momenteel hebben we de kans om deze stad weer gedeeltelijk te recupereren. Nu heel wat Franstaligen en allochtonen, om tal van redenen, voor het Nederlandstalig onderwijs kiezen, kunnen we Brussel weer gedeeltelijk vernederlandsen.

We mogen dan ook niet voor een defensieve strategie kiezen, maar we moeten vooruitgaan. We moeten Brussel gedeeltelijk terugwinnen. De enige manier om de tweetaligheid van de stad te garanderen, schuilt in het onderwijs.

Dit betekent uiteraard niet dat er niets is misgelopen. We proberen de bestaande problemen op te lossen door middel van een voorstel van resolutie en, eventueel, door middel van het zogenaamde Brusseldecreeet.

De voorzitter : De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens : Mijnheer de voorzitter, ik wil me aansluiten bij de vorige spreker. De heer Lootens-Stael heeft heel wat krantenartikels en andere teksten gelezen, maar eigenlijk kent hij de materie niet. Hij heeft al zijn kennis uit boeken en artikels gehaald. (*Opmerkingen van de heer Dominiek Lootens-Stael*)

Mijnheer Lootens-Stael, u kent het probleem, maar u hebt de commissievergaderingen nooit bijgewoond. Aangezien u er niet naar hebt verwezen, ga ik ervan uit dat u niet eens wist dat deze commissie een ad-hocwerkgroep heeft opgericht. U hebt de minister verweten dat ze het probleem niet aanpakt. Is het misschien uw bedoeling anderstaligen de kans niet te bieden om Nederlands te leren? Welke oplossing kunt u ons aanbieden?

De voorzitter : De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer Callens, ik heb op geen enkel ogenblik gezegd dat we anderstaligen de kans niet moeten bieden om in het Nederlands les te volgen. Ik ben het evenwel niet eens met de stelling van de heer De Cock. Ik geloof niet dat we Brussel op deze manier weer zullen vervlaamsen. De realiteit leert ons immers dat heel wat Franstalige kinderen de Nederlandstalige scholen na het basisonderwijs weer verlaten. Die kinderen zijn helemaal niet tweetalig. Ik ben niet zo hoopvol als de heer De Cock. De realiteit leert ons dat de zaak niet zo eenvoudig is.

Er zijn andere mogelijkheden om de bestaande problemen op te lossen. Blijkbaar mogen een aantal taboes evenwel niet worden doorbroken. Zo zouden we in het Nederlandstalig onderwijs aparte klassen voor Nederlandstaligen en voor anderstaligen kunnen inrichten. Het splitsen van deze groepen zou alle betrokkenen ten goede komen. Homogeen Franstalige klassen zouden het de leerkrachten gemakkelijker maken om zich aan te passen. Bovendien zou dit de leerachterstand verhelpen die Nederlandstalige kinderen of kinderen uit gemengde gezinnen momenteel in gemengde klassen oplopen.

Dergelijke mogelijke oplossingen worden steeds als belachelijk van de hand gewezen. Over voorstellen van het Vlaams Blok moet niet worden nagedacht. Ik ben van mening dat we taboes moeten durven doorbreken. We moeten een aantal toekomstgerichte bakens uitzetten. De bestaande problemen kunnen wel degelijk worden opgelost.

De heer Karlos Callens : Mijnheer Lootens-Stael, u biedt helemaal geen oplossing. Van zodra de klassen worden gesplitst, zal hetzelfde probleem weer de kop opsteken: alle leerlingen zullen namelijk in de klas van de Nederlandstaligen willen zitten.

De heer Dominiek Lootens-Stael : We hanteren de kwaliteit van het Nederlandstalig onderwijs als uitgangspunt. Ik weet dat het probleem niet louter het gevolg van de inschrijvingsplicht is. Ik heb hier enkel de aandacht op onze oplossing willen vestigen.

Het is eigenlijk zeer eenvoudig. Bij het inschrijven van nieuwe leerlingen moeten Vlamingen voorrang krijgen. Dit is de oplossing waar elke normale mens voor zou kiezen. De anderstalige ouders zouden zich hier niet tegen kunnen verzetten. Ze zouden maar al te goed begrijpen dat Vlaamse kinderen in een Nederlandstalige school voorrang krijgen. De huidige situatie zet de wereld gewoonweg op zijn kop.

De voorzitter : Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : Mijnheer de voorzitter, de heer Lootens-Stael laat uitschijnen dat de problemen inzake de inschrijvingen in het Nederlandstalig onderwijs in Brussel een gevolg van het decreet op de gelijke kansen in het onderwijs zijn. Ik ben het hier niet mee eens. De aantrekkingskracht op Nederlands- en anderstaligen van het Nederlandstalig onderwijs in Brussel is niet nieuw. Dit is het gevolg van verschillende campag-

Vanderpoorten

nes die de kwaliteiten van het Nederlandstalig onderwijs in Brussel jarenlang in de verf hebben gezet.

Ik minimaliseer de problemen niet, ik tracht de werkelijke proporties van de problematiek te zien. Bovendien krijg ik vanuit het Brussels onderwijsveld tegenstrijdige berichten. Het gaat hier alleszins niet om een eenduidig verhaal.

De inschrijvingsprocedures uit het decreet op de gelijke onderwijskansen hebben er, in de meertalige Brusselse context, toe geleid dat Vlaamse ouders hun kinderen in een aantal gevallen niet meer in de Nederlandstalige school van hun eerste keuze hebben kunnen inschrijven. Hoewel ik me niet achter cijfers wil verschuilen, wil ik er toch even op wijzen dat momenteel slechts vier scholen in Brussel officieel volzet zijn. Het probleem rijst met andere woorden niet in elke Brusselse basisschool. Er zijn regionale verschillen. Niet elke Brusselse gemeente wordt met volle scholen geconfronteerd.

We zoeken wel degelijk oplossingen voor de bestaande problemen. Zo heeft het LOP van het Brussels basisonderwijs een aantal werkgroepen opgericht. Deze werkgroepen moeten de Brusselse onderwijsproblematiek volledig inventariseren en aanvaardbare oplossingen zoeken voor de betrokkenen. Deze mogelijke oplossingen zullen me zeer binnenkort worden voorgelegd.

Naar aanleiding van een aantal vragen om uitleg over het Nederlandstalig onderwijs in Brussel heeft deze commissie beslist om de problematiek door een ad-hocwerkgroep te laten bestuderen. Zoals de vorige sprekers al hebben aangehaald, heeft deze werkgroep tijdens haar vergaderingen op constructieve wijze antwoorden gezocht.

Tot slot wil ik nog meedelen dat mijn administratie momenteel een aantal mogelijke oplossingen toetst op hun maatschappelijke, juridische en financiële haalbaarheid.

Het is van het allergrootste belang zo snel mogelijk uit te klaren in welke richting we het best verder kunnen werken. Ik wil nogmaals benadrukken dat ik tot een oplossing wil komen die voldoende is afgetoetst bij het LOP Brussel én in deze commissie, zodat een eventueel decretaal initiatief ter zake snel zijn volledige procedure kan doorlopen met een minimum aan hindernissen. Ik wacht de besluiten van deze commissie af.

De voorzitter : De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, ik heb op geen enkel ogenblik gesteld dat het GOK de problemen bij de inschrijvingen zou hebben veroorzaakt. Er waren vroeger immers ook al problemen. Het GOK heeft ze wel versterkt, de toestanden zijn nu werkelijk schrijnend. Dat blijkt uit de situatie op het terrein.

Verder blijft u de zaak minimaliseren. Het gaat zo gezegd om een beperkt aantal gevallen en scholen, alsof één geval al geen schande is. Ik vind dit een onwaarschijnlijke schande vanwege de overheid.

Minister Marleen Vanderpoorten : Er zijn elders in Vlaanderen nog scholen die volzet zijn. Het ergste voorbeeld is een grote technische school in Haacht.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Dat antwoord bewijst nog maar eens dat u er op geen enkel ogenblik rekening mee houdt in welke situatie de Brusselse Vlaming moet leven. In sommige scholen zijn de problemen wel degelijk veroorzaakt door het GOK. U minimaliseert dat. Ik zeg alleen : het zullen maar eens uw kinderen zijn.

Ik las in de krant een artikel over een Vlaamse Brusselaar die zijn kind naar een Franstalige school stuurt om de problemen te ontwijken. Hij heeft geen zin om een Nederlandstalige school te zoeken waar nog plaats is. Is dat geen schande ? ! Ik sta paf van uw reactie. U weet niet wat er in Brussel gebeurt.

U wilt de zaak uitklaren. Wanneer, dat weten we niet. U kondigde aan dat het september zou zijn, het is vandaag 2 oktober. Er is geen oplossing. Ik betreur dat. De ouders in Brussel verwachten een antwoord voor het volgend schooljaar. De mensen zijn ongerust, niet alleen de ouders maar vooral de directies. Stel u eens de problemen van de directies voor !

Die ad-hocwerkgroep, allemaal goed en wel, maar ik hoop dat hij niet eerst een jaar wil nadenken. Dat zou pas helemaal een ramp zijn.

Minister Marleen Vanderpoorten : Als u zoveel belang hecht aan de zaak, waarom neemt u dan niet deel aan de werkgroep ?

De heer Dominiek Lootens-Stael : De heer Van Hauthem kan u daar beter op antwoorden.

De heer Joris Van Hauthem : De werkgroep is – geloof ik – drie keer samengekomen. De eerste keer was ik daar aanwezig. De tweede keer werkte mijn e-mail niet. Daar kan niemand iets aan doen natuurlijk. De derde keer kon ik onmogelijk aanwezig zijn. Misschien moeten we beslissen om vervangers toe te laten, mij goed.

De heer Dominiek Lootens-Stael : In zo'n belangrijke werkgroep is het aangewezen om vervangers toe te laten. Niemand van ons kan overal tegelijk zijn.

Met redenen omklede moties

De voorzitter : Door de heer Lootens-Stael en door mevrouw Grouwels werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Laurys tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de afschaffing van textielopleidingen in het CEDO te Gent

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Laurys tot mevrouw Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de afschaffing van textielopleidingen in het CEDO te Gent.

De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, dames en heren, ik zou deze vraag eigenlijk niet meer moeten stellen, want ik heb ze vorige week al gesteld aan minister Landuyt. Hij heeft me beloofd dat de zaak geregeld zou worden.

De textielsector in ons land kent een lange traditie van opleiding van alternerend leren in het industrieel leerlingenwezen. Dat is in zoverre uitgebouwd dat de sector er zelf ook in investeert : tot 10.000 euro per leerling. De textiel- en de breigoedsector hebben daarover een CAO afgesloten. De leerlingen krijgen een bijkomende vergoeding, en hun vervoer wordt betaald. Sinds vorig schooljaar heeft zelfs het CEDO vanuit die CAO nog bij-

komende financiële middelen gekregen. Op die manier willen de bedrijven vooral jongeren tussen 16 en 18 jaar aantrekken.

Het gaat om bepaalde doelgroepen. Twaalf van de vijftien jongeren die vorig jaar in het kader van die CAO deelnamen aan dat deeltijds onderwijs, zijn allochtonen. De jongeren krijgen een beroep aangeleerd. De opleiding is zozeer op de praktijk gericht dat ze aan het einde bijna allemaal onmiddellijk aan het werk kunnen.

De CAO komt volledig tegemoet aan de doelstellingen van het convenant dat werd afgesloten tussen de Vlaamse regering en de sociale partners. De sector heeft zich geëngageerd om allochtone jongeren als prioritaire doelgroep te beschouwen en te behandelen. Er zijn tachtig werkplaatsen aangeboden voor jongeren met een deeltijdse leerovereenkomst. Bovendien heeft ook de SERV in het kader van het Vlaams werkgelegenheidsakkoord van 21 maart 2003 de sector expliciet opgeroepen om meer acties te ondernemen voor deze doelgroep.

Eind vorig schooljaar werden we in Gent geconfronteerd met de beslissing van het stadsbestuur om vanaf het volgend schooljaar in het CEDO geen textielopleiding meer aan te bieden. Dat zou enkel nog gebeuren in het KTA2 in Gent. De plannen waren nochtans dat een twintigtal leerlingen in dat centrum les zouden volgen. Als ze allemaal naar het KTA2 moeten, is er te weinig plaats of onvoldoende uren.

Ik heb minister Landuyt gevraagd of dat wel een goede beslissing was. Het gaat natuurlijk om een lokale beslissing. Ik heb hem gevraagd om eens met federaal minister Van den Bossche te spreken. Hij heeft daar negatief op gereageerd omdat het om een ander bestuursniveau gaat. Hij verwees wel naar u om de uren van het CEDO over te dragen naar het KTA2.

Past die beslissing wel in het convenant ? Het gaat tenslotte om een specifieke doelgroep. Kunt u gaan praten met minister Van den Bossche en haar vragen om haar opvolger in Gent eens aan te spreken ? Is er een bijsturing mogelijk zodat KTA2 voldoende uren heeft voor deze opleiding ?

De voorzitter : Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : Mijnheer de voorzitter, collega's, het samenwerkingsprotocol dat momenteel loopt tussen de Vlaamse regering en de sociale partners van de textielsector omvat

Vanderpoorten

een hoofdstuk over de aansluiting tussen het onderwijs en de arbeidsmarkt. Samengevat engageren de sociale partners en de Vlaamse regering er zich toe om de knowhow in de bedrijven, de sectoren en het onderwijs op elkaar af te stemmen en door een actieve samenwerking te versterken, jongeren beter voor te bereiden op integratie in het bedrijfsleven en ernstige inspanningen te doen om het technisch en beroepsonderwijs opnieuw te waarderen. Het protocol bevat geen bepalingen over het concreet studieaanbod.

In het verlengde van dat protocol is het onderwijsconvenant textiel van 8 oktober 1998 herschreven. Dit 'nieuwe' onderwijsconvenant van 30 augustus 2002 is opgemaakt conform een format dat door het onderwijsdepartement is ontwikkeld en is van kracht sinds 1 september 2002. De ondertekende partijen zijn de minister van Onderwijs, de sociale partners en de koepels en de inrichtende machten van twee scholen die in het convenant zijn opgenomen en het predikaat 'textielschool' mogen dragen. Het gaat om het Provinciaal Technisch Instituut Kortrijk en het Vrij Technisch Instituut 2 Waregem. Het onderwijsaanbod waarvan sprake in dit convenant slaat op het voltijds secundair onderwijs.

Aangezien het stedelijk onderwijs van Gent geen betrokken partij is, zal ik geen enkel initiatief nemen inzake al genomen of nog geplande beslissingen over het plaatselijk textielonderwijs van de huidige of voormalige verantwoordelijken van de desbetreffende inrichtende macht. Verder wijs ik erop dat, gelet op de wettelijke gewaarborgde onderwijsvrijheid, elke beslissing inzake de programmatie of de afbouw van een opleiding uitsluitend tot de bevoegdheid van de onderwijsinrichters behoort. Voor het deeltijds beroepssecundair onderwijs geldt daarenboven dat een centrum alle opleidingen kan oprichten en dus ook afschaffen als daarvoor een behoefte bestaat, zonder aan bijzondere normen te moeten beantwoorden.

Zoals in het voltijds secundair onderwijs het geval is, wordt in het deeltijds onderwijs de lerarenomkadering – uitgedrukt in een pakket uren-leraar – berekend in verhouding tot het aantal op 1 februari van het voorafgaand schooljaar ingeschreven regelmatige leerlingen. Het beschikbaar uren-tal moet in principe tijdens het betrokken schooljaar zelf worden gebruikt. Op basis van een samenwerkingsovereenkomst kunnen evenwel uren-leraar worden overgedragen aan een voltijdse secundaire school, aan een centrum voor volwassenenonderwijs en/of aan een ander centrum voor deeltijds onderwijs.

Een dergelijke overeenkomst houdt in dat een deel van de opleiding van de jongeren door die andere instelling wordt verzorgd, en ter compensatie worden dan een aantal uren-leraar overgedragen. Andere overdrachts- of overhevelingsmechanismen zijn niet toegelaten.

Minister Landuyt heeft me daarover nog geen vraag gesteld. Uiteraard zal ik hem daarover zelf aanspreken. Als ik daartoe de kans krijg, zal dat een van de volgende dagen gebeuren.

De voorzitter : De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys : Als ik het goed heb begrepen, bestaat de mogelijkheid om die uren in het kader van een samenwerkingsovereenkomst over te dragen. Dat betekent wel dat er voor het eerste jaar een probleem blijft bestaan.

Minister Marleen Vanderpoorten : Ik moet onderzoeken of er een samenwerkingsovereenkomst is.

De heer Jan Laurys : De sociale partners hebben in een brief van 7 juli het dossier aan uw kabinet overgemaakt, maar ze hebben nog geen antwoord gekregen.

Minister Marleen Vanderpoorten : Ik zal dat nakijken, en ook minister Landuyt daarover aanspreken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Luc Martens aan mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de relatie van het project 'Krant in de Klas' met de initiatieven die zijn gepland in het kader van het optimaliseren van de samenwerking tussen school en bibliotheek

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Martens aan mevrouw Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de relatie van het project 'Krant in de Klas' met de initiatieven die zijn gepland in het kader van het optimaliseren van de samenwerking tussen school en bibliotheek.

De heer Martens heeft het woord.

De heer Luc Martens : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, nog voor het zomerreces heb ik een vraag gesteld over de samenwerking tussen school en bibliotheek. Toen heeft de minister geantwoord dat het haar bedoeling was om vanaf september 2003 bij leesbevorderingsprojecten de klemtoon te leggen op de samenwerking tussen school en bibliotheek. Ze verwees toen naar de verdere ontwikkeling van de website www.scholenbibliotheek.be om de kwaliteit van het lezen en de verspreiding van leesmethoden te bevorderen. Dat zou moeten gebeuren in samenwerking met leesbevorderende organisaties, ter bevordering van het leesplezier en van de persoonlijkheidsvorming zelf.

Een maand later, in juli 2003, las ik in de krant dat minister van Media Keulen het opvoedkundig project 'Krant in de Klas' wil steunen. Volgens de pers wil hij jaarlijks 500.000 euro uittrekken voor de aankoop van kranten voor de vijfde- en zesdejaarsleerlingen van het secundair onderwijs. Als ik het goed heb begrepen, dan lopen de bedoelingen van minister Keulen gelijk met die van minister Vanderpoorten zoals ze die in juni heeft verwoord. Ook hij is van oordeel dat jongeren zich moeten informeren, kritische en mondige burgers moeten worden en het leesplezier moeten leren kennen.

Ik wil daarom de minister enkele vragen voorleggen. Werd dat project samen met minister Keulen uitgewerkt ? Bent u het met mij eens dat KIK een plaats moet krijgen in de samenwerking van school en bibliotheek ? Elke bibliotheek beschikt over een waaier van kranten die elke dag worden geraadpleegd en bijgehouden. Ook via het internet worden kranten geraadpleegd. Welke relatie is er tussen wat minister Keulen onderneemt en wat de minister doet ? In elk geval hebben de bibliotheekverantwoordelijken dat zoals ik in de kranten moeten lezen. Ze voelen zich geen betrokken partij. Is dit geen gemiste kans, in het licht van wat de minister in juni zei ? En hoe moet het nu verder ? Misschien is de minister ondertussen van idee veranderd, maar daarin moet toch niet worden overdreven.

De voorzitter : Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, 'Krant in de klas' is een project dat uitgaat van de Vlaamse uitgeverleden van de Vlaamse Dagbladders, in samenwerking met de afdeling Media-innovatie en Mediavergunningen. Op vraag van de VDP en de minister van Media werd een werkgroep 'Krant in de Klas' op-

gericht. Naast medewerkers van minister Keulen, de administratie Media-innovatie en de Vlaamse Dagbladders zijn ook mijn kabinet en administratie vertegenwoordigd op deze vergaderingen. De werkgroep zorgt voor de praktische uitvoering en de opvolging van het project. Ze komt samen als één van de leden erom verzoekt.

Leden van deze werkgroep zijn : Hilde De Coen van het kabinet van minister Keulen, Kristel Binon van het kabinet van minister Vanderpoorten, Magda Borms van de Dienst voor Onderwijsontwikkeling van het departement Onderwijs, Geert Neiryck van Klasse voor Leerkrachten van het departement Onderwijs, Koen Van Parijs van Concentra, Alex Fordyn en Anne Vica van de Vlaamse Dagbladders, Gerard Van der Weyden van Stepp, Paul Van De Velde van de administratie Media, en Willy Verdonck, Michael Serneels en Ingrid Kools van de afdeling Media-innovatie en Vergunningen.

Het samenwerkingsverband tussen scholen en bibliotheken waarin op dit ogenblik de CANON Cultuurcel en het Vlaams Centrum voor Openbare Bibliotheken werken, richt zich in een eerste fase op het basisonderwijs. Vanaf volgend schooljaar wordt een denkgroep opgericht om na te gaan hoe we dit initiatief verder kunnen uitwerken ten behoeve van het secundair onderwijs. Dat moet in het voorjaar van 2005 worden gerealiseerd. Een initiatief zoals KIK zou binnen dit opzet een waardevolle impuls kunnen zijn voor de samenwerking van scholen en bibliotheken.

Binnen het project scholen-bibliotheken, dat in een eerste fase is gericht op het basisonderwijs, wordt gefocust op het uitwisselen van kennis en ervaring tussen de bibliotheeksector en het onderwijs. Onder het onderdeel 'voorbeelden' zullen tal van projectvoorbeelden worden opgenomen die de samenwerking kunnen organiseren of bevorderen. KIK zou daar in de toekomst in kunnen worden opgenomen.

KIK is een project dat uitgaat van de Vlaamse uitgeverleden van de Vlaamse Dagbladders, in samenwerking met de afdeling Media-innovatie en Mediavergunningen. Het departement Onderwijs werd gevraagd toe te zien op de didactische meerwaarde van het project, en niet om als organisator op te treden. De samenwerking tussen de onderwijssector en de bibliotheken gaat wel uit van het departement, meer bepaald van CANON, in structurele samenwerking met het VCOB. De algemene overweging om bibliotheken niet bij het project te betrekken moet dus niet worden beoordeeld in functie van het samenwerkingsverband, want het

Vanderpoorten

initiatief gaat van andere partners uit. Verder is het zo dat het departement Onderwijs dit initiatief financieel niet steunt, en dat is voor het samenwerkingsverband wel het geval.

Wel is het zo dat de bibliotheek het open leercentrum blijft waar de gehele klas, gewapend met een voldoende aantal kranten, aan de slag kan om aan onderzoekswerk en/of projectwerk te doen. De raakpunten zijn vast en zeker 'kritisch en plezierig informatie verwerven en verwerken', maar de doelgroep, de uitwerkingsmodaliteiten en de kanalen zijn fundamenteel verschillend. Toch kan het afremmen van de krantenontlezing de toegang naar de bibliotheek als open leer- en leefcentrum flexibiliseren en aanmoedigen. De krant is immers eveneens een venster op de wereld, waarrond verder onderzoekswerk via tal van klas- en schoolprojecten in de bibliotheek verder kan worden uitgevoerd.

Door de aard zelf van het KIK-project zijn de bibliotheken wezenlijke partners en kan er dus bezwaarlijk sprake zijn van een gemiste kans om ingezette middelen optimaal te laten renderen.

Het samenwerkingsverband richt zich op dit ogenblik op het basisonderwijs. Een initiatief als KIK kan mogelijk in een tweede fase van het project worden opgenomen. Hierover kan overleg worden gepleegd met de initiatiefnemers van het KIK-project. Wij bevinden ons in een startfase. Het is de bedoeling om na verloop van tijd de projecten meer in elkaar te laten inschuiven. Er moet wel worden

rekening gehouden met de verschillende uitgangspunten van de oorspronkelijke organisatoren.

De voorzitter : De heer Martens heeft het woord.

De heer Luc Martens : Ik dank de minister voor haar antwoord. Het is bijna lyrisch als het over de samenwerking tussen de scholen en de bibliotheken gaat. De samenwerking zal pas tot enig resultaat leiden als de geïntegreerde aanpak van bij het begin aanwezig is. Een van de problemen waarmee scholen te maken krijgen is net het feit dat zij vanuit de meest diverse hoeken zonder veel samenhang bestookt worden met tal van initiatieven.

Dat is ook voor de bibliotheken een hele uitdaging. Er is altijd wel een fasering tussen het basisonderwijs en het secundair onderwijs, maar de geïntegreerde aanpak moet zeer uitdrukkelijk van bij het begin aanwezig zijn.

Ik wil de minister aanmoedigen om dit proces goed te bewaken. De bibliotheken hebben geen idee hoe dat zal verlopen, zelfs niet in een voorbereidende fase. Dat is geen goede zaak. Als de minister erop staat dat het samenwerkingsproject lukt, moet zij ervoor zorgen dat de partners van bij het begin bij de zaak worden betrokken, het project mee dragen en een plaats vinden in de geïntegreerde benadering.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 11.29 uur.*
